

LA VIDA COM A GOTES D'AIGUA

Mirant les gotes caure precipitadament cap a terra humitejant-lo, el seu cor s'estovava, s'enfonsava en si mateix.

Ella es sentia insignificant, tal pols oblidada sota la catifa, etèria.

Les llàgrimes encallades li cremaven als ulls. I el nus a la gola li impedia formular tan sols una simple onomatopeia.

El seu cos es negava a moure, a allunyar-se d'aquesta confusa tranquil·litat que transmetien aquestes simples gotes.

Aquest buit existencial que sentia, mai ho ompliria amb menjar, ja que de fam no es tractava. La trobava a faltar i això és l'única cosa que sabia.

No sabia per què s'havia anat. No sabia que les seves llàgrimes ja no estaven embussades i queien lentament competint amb la pluja contínua. No sabia que portava dues hores asseguda mirant la pluja esvair-se contra el terra. No sabia amb certesa absolutament res.

En el més profund de les seves pupil·les vivia una flama etèria d'esperança.

Però ella no tenia ni idea, o es negava a pensar que tan sols existia.

I és que se sentia buida, estranya, confusa i atordida en aquest saló ple de records ara dolorosos. I encara que intentés una i altra vegada aclarir la seva ment, amb la mateixa facilitat que aquest líquid tenia al col·lisionar a terra, no podia.

Ella ho intentava, realment estava intentant expressar-se i superar així aquest gran buit. Però mai és fàcil. Perquè el simple fet de saber que una persona a la

qual s'admira, deixa de respirar, et deixa al llimbs de les sensacions. Un llimbs en què no sents res i aquest no-res et destrueix lentament.

És irònic com una cosa tan simple com la pluja pugui adquirir un significat tan complex com la vida: les dues són efímeres, de vegades fredes, melancòliques i acaben gairebé a l'instant, sense reparar en res o ningú, sense demanar cap permís.

Perquè així és la vida; una gota que neix per alguna raó i acaba gairebé sense que te n'adonis, deixant-te gelat fins que desapareix, com si mai hagués existit el seu simple record.

-GILESNA